یوه غوټۍ
د ګلابونو!
د بېلابېلو شاعرانو شعري ټولګه
راټولوونکی: الفت "جانان"
کال:1402
یوه غوټۍ د ګلابونو!
راټولوونکی: الفت "جانان"
د راټولوونکي پېژندنه:
مېندې راوړي ډېر زامن، ډېر اولادونه
یو یا دوه یې افلاطون یا سکندر شي
ښاغلی الفت"جانان" د شیر احمد"صافي"زوی او د
سید محمد"زاهد"لمسی دی په کال ۱۳۸۹کې د لغمان
ولایت مرکز پورې اړوند د عمرزیو په کلي کې دې
نړۍ ته سترګې غړولې دي اوس مهال د شهید ډاکټر
عبدالله"لغماني" په عالي لېسه کې د نهم۹ صنف متعلم
دی.
جانان که له عمره کوچنی دی خو ددې خاورې
او ولس د سرلوړۍ او ښېرازۍ ارمان یې د زړه
په هنداره کې له ورایه ښکاري، خلوص ، صداقت،
ایمانداري او نوښتګري د ښاغلي جانان په څېره کې
له ورایه محسوسېدلی شي.
زه چې یې تر ډېره پېژنم یو تکړه پیاوړی او زیارکښ
هلک دی زه دغه کوچني خوان ته د دغه کتاب د
ترتیب کولو مبارکي وایم.
د ژوند په ټولو چارو کې ورته له ستر خدای(ج)څخه
ورته د کامیابۍ غوښتونکی یم.
سیلاب"نیازی"

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب ځانګړنې:

کتاب نوم : یوه ځولۍ د ګلابونو

راټولونکی : الفت جا نا ن

ډیزاین : الفت جا نا ن

بیا کتنه : شرافت نیازی

کمپوز: الفت جا نا ن

پښتۍ ډیزاین: سیلاب نیازی

کال: ۱۴۰۲

ډالۍ

خپل ګران پلار جان او خوږې مور جانــې ته

چــې زمــا پــه خـوښــي کې خپله خوښــي ويني

پــه مــيـنــه ډالـۍ کوم!

یوه ځولۍ د ګلابونو باند څو خبرې

اوس زمونږ د هیواد د ادبیاتو په نړۍ کې د ادب ځواني غوټې غوړیږي او د شعر چیني خوټیږي، چې دا کار زموږ له هیلو ډکو زړونو ته خوښي وربښي، د (یوه ځولۍ د ګلابونو) په نوم د شعرونو دغه جونګ چې ستاسو په لاس کې دی. د تنکیو سرو غونچو د خندا یوه ځپه ده، چې په غوړیدو به یې زمونږ امیدونه تازه اوتنده به مو پرې ماته شي.

د نوي او زاړه ادب ترمنځه د نږدیوالي غټه وسیله او رابطه هم دا ده چې د ځوانو شاعرانو تازه اشعار د چاپ ډګر ته راووځي، په دې لړ کې غواړو چې د الفت (جانان) له خوا راټوله شوي شعرونه د قدر وړ بولم.

په دغه مجموعه کې تر ډیره هڅه شوې ده، چې د هغو کسانو شعرونه راټول شوي چې تر اوسه پورې زمونږ په مطبوعاتو کې چاپ او نشر یې لړ چانس موندلی دی.

د دې لپاره چې زمونږ ځوان شاعران او ادیبان د بیګانه پدیدو ښکار نه شي او د هغوی له پیروۍ څخه ځان وژغوري نو باید د سبا په هیله د خپل شعر په بڼ کې دې بې مېوې نیالګي کېنوي او باید د هغه چا په شان هم نه شي چې د اوبو په ډکه ویاله کې د تېریدلو لپاره یوازې څو لوټې وغورځوي او یو ځلې پرې تېر شي خو د دویم ځل لپاره نه د ده په درد وخوري او نه هم د نورو لارویانو!

په هر حال مهمه خبره دا ده چې د الفت (جانان) دغه کار د ستاینې وړ بولم او د نېکو هڅو پلوي یې کوم.

په درنښت

شرافت نیازی

۱۴۰۲/۳/۲۰

لغمان، افغانستان

په جانان څو کرښې

(یوه ځولۍ د ګلابونو) د جانان د شعرونو هغه ټولګه ده چې د شعر له ګلبڼ څخه یې د بیلابیلو شاعرانو غزلونه راټول کړي دي دغه شعرونه چې تاسي یې په دې ټولګه کې لولۍ ښایسته په زړه پوري او نوي دي ټاکنه یې غوره ده په لوستلو به یې پښیمان نشی.

هغه څه چې زه یې باید ووایم.

جانان که له عمره کوچنی دی خو زه په کې داسې لوی خویونه او ستر صفتونه وینم چې په ډېرو لویانو کې نشته د اوچت فکر خاوند دی د فکر زاویه یې لکه سمندر ډېره پراخه ده

ما چې د ده دغه راټولونه ولیدله په دې پوه شوم چې د ده راټلونکی بریالی دی د جانان جرات ته مې هیله پیدا شوه چې په دې سختو شرایطو کې او په دومره کم عمر دغه راټولونه کمپوز دیزاین په خپله کول یو ډول بیل لیاقت دی جانان به د علم په ګلبڼ کې لا نور هم لکه ګلاب وغوړیږي او خوشبوي به یې تر نورو وګړو ورسیږي.

د ژوند په ټولو چارو کې د الله (ج) له درباره څخه ورته د اوږد عمر او د لا ډېرو بریاووغوښتونکی یم.

په درنښت

سیلاب نیازی

۱۴۰۲/۴/۱

لغمان،افغانستان

خپلې خبرې

غزل په پښتو ادب کې یو خورا او په زړه پورې ادبي ژانر دی د کمیت په لحاظ کوچنی وي خو ارزښت او اهمیت په کې زیات وي غزل د پیغام رسونې لپاره تر ټولو ښه ژانر دی.

غزل په اوس وخت کې زیاد شمېر مینوال لري لامل یې هم شاید د دغه ژانر په زړه پورې والی وي.

له ډېر وخت راهیسې مې په ډېر ذوق سره د بیلابیلو شاعرانو شعرونه لوستل همدې زوق او مینې دې ته اړ کړم ترڅو د خپلې ادبي تندې د لا خړوبولو په خاطر چې له دغه فورم سره مې لرله د خپل هېواد د ځوانو شاعرانو بیلابیل په زړه پوري غزلونه مې انتخاب او راټول کړل او یو کتاب ګوتې مې ترې جوړ کړه تر څو د غزل د مینوالو مخ ته هم یو څه کېږدم چې له لوستلو یې برخمن شي.

هېره دې نه وي دا زما د هیلو څخه یوه هیله هم وه چې زه دې دومره شم چې په کم عمر داسې څه راټول کړم او د کتاب بڼه ولري دا دی خدای(ج) زما دغه ارمان هم تر سره کړ.

ځانګړې مننه له خپل ګران پلارجان او خوږې مورجانې دوې ته به دا کمه وي زه که هر څومره توري او ادبیات راټول کړم له دوې پرې مننه وکړم او حق یې ادا شي همدغو راته د ژوند کولو طریقه زده کړه د لومړي ځل لپاره یې قلم او کتاب لاس کې راکړه او خپلو زده کړو ته یې وهڅولم د ژوند په ټولو چارو کې راسره اوږه پر اوږه تللي او هیڅ یوې ستونزې ته یې یوازې نه یم پریخی نړی نړۍ مننه ترې کوم.

ځانګړې مننه له شرافت نیازي څخه چې د دغه کتاب بیا کتنه یې راته په ډېرې مینې وکړه

د دې کتاب د پوښتې له جوړونکي خپل ګران ملګري ورور سیلاب نیازي څخه چې په مرستو او مشورو یې دغه کتاب (یوه ځولۍ د ګلابونو) تر تاسو در رسیږي ترې یوه نړۍ مننه کوم.

نور مو تر منځ نه خنډ کیږم دا تاسي او دا هم (یوه ځولۍ د ګلابونو)

الفت جانان

غزل

رو رو مــې وچـــودېـــده زړه لکه غنـم درپسې
ببـــرته راســتون شه لیونیه کنه مــرم درپــسې

چــې بـــه خــفــه شــومه او لړ بــه رایاده شولې
څـــــه لیونتوب و تــر کابــله به راتلم درپسې

خوارږه غږونه خو د اوس هم په واټساپ کې ساتم
بار بار یـــې اورمه بار بار ځان ځوروم درپسې

بـــاور دې وشـــه چـــې د کـله په کوڅه تېرېږم
دشپې نــاروغــه شــمــه ویــنــې تـویوم درپسې

چې ځې خو ځه کنه فطرته راته ولې ګورې
نــه درتــه غږ کـــوم او نه اوبه شینـدم درپسې

ادریس فطرت

غزل

د دوو سترګو په تاوان به درته وغږیږم
تصویر مې څه کوې په ځان به درته وغږیږم
څنګه يې چېرته يې لالیه زندګي څنګه ده
پوښتنې مه کوه چې وران به درته وغږیږم
ناست انانسره زما شعر واوره لامل څه کوې
سلګۍ سلګۍ ارمان به درته وغږیږم
ته صبر زه له مستو بنګو بېرته زر راځمه
په فرایضو او ایمان به درته وغږیږم
زما قمره له ما لرې يې که وخت راغی نو
په موسیقۍ او یا قربان به درته وغږیږم

شاهد قمر

غزل

پرې تــړل شوی وم اوجود کې به مې اور پیدا شو
ما چې به زور کړ په زنځیر کې به هم زور پیدا شو
چـــې وو تــقــوا کــې یـې لـقــب د فـریـښتې ګڼلی
یاره د داسـې سـړي جیب کــې دې انــځور پیدا شو
سـتـا پـه یــوه نـظـر لـیــدو دومـره خوشحال شومه
ته وا د دولـسو بې وروره خـویـنـدو ورور پیدا شو
یــاره را دیــخــوا هـغـې ورځې نـه چې ته پیدا شوې
د محبت مرض وبـا شــو کــور پـــه کـــور پـیـدا شو
بـــخـتـیـاره غم هم د ګـیـاه غـونــدې خـاصـیت لرلو
مـا چــې د زړه لـــه څـمــکـې وریبه بیا نور پیدا شو

<u>بختیار نیازی</u>

غزل

بـــد یـــې مـــه ګـــڼـه ولا د زړه لـه درده راغلـــه
زمـــا پـــه خـولـه درتـه ښېرا د زړه له درده راغله

بـلا دې واخلـمـــه حـېـرانـــه راتـه ولـې ګوري
په ماتو شونډو مې مـــسـکاه د زړه له درده راغله

زما غزل کې د هـنـــر رنـګـــونـه مـه لټـوئ
یوه څپه وه چې پــه مـــا د زړه لـــه درده راغـلـــه

زه خو یوازې یـــم د چـا پـــه زنـګـانه یې توی کړم
په سپین رخسار مې اوښکه بیا د زړه له درده راغله

کــریـمـــه ژر بــه مـــې خـنـــدا باندې را وژباړله
چـــې پـــه مـحـفـل کې به ژړا د زړه له درده راغله

کریم سلطاني

غزل

چې خپــل ځان وګوري او بیا د عشق غمونه سړی
ژونــدی وي پاتې بس د خدای(ج) په قدرتونو سړی
هرڅوک هر وخت کې بدلیدلی شي احتیاط په کار دی
پـــه ځــان پسې باید چې روان نه کړي پلونه سړی
مــیـنـــه بــس دا ده مـعشوقې ته چې ګلاب ورکوي
پــه ځـمــکــه ولـګــوي دواړه څنــګــنــونه سړی
غـــمـیزه دا ده درک کــوي غلطفهمي شـــوې وه
خـــو نـــاســت وي بـیـا هم منتظر وي کلونه سړی
ســـتـــا غزل څه دی خو یا سترګې دي یا زلفې زما
هـمـیـمــه داسې بـاید نه وي بــې مضمونه سړی

حافظ همیم

غزل

حـق مـې اده کــه او بیــا وګـډېـږه
مـچـــه راکــه او بـیـا وګـډېـږه
د ژونـــد تــر ټــولو زبردسته صحنه
جـانــان پــه خولا که او بیا وګډېږه
شپه نیمایي ده هله زړه مې تنګ شو
کـــوټـــه رڼــا کـــه او بیا وګډېږه
ګیلاس په خـپــلو لاسو ډک که راته
ما په هوا کـــه او بیا وګـډېــــږه
ډمې اول دې د زړه حــال ووایـــه
ټـــول په ژړا کــه او بیا وګډېږه
که ورکتی نــشــې شــرمیږې ترېنه
یــرغــل ته شـــاه که او بیا وکډېږه

یرغل

غزل

ژوند د لالي تازه پوستې کړی انځور
جنګ د جـانـان ناځواب کړی مسج

ژوند د زلـمــي په خپله خوښه واده
جنګ په مـیـینه جلکۍ بنه راوستل

ژوند د لالي پــــــه غاړه لاس اچول
جنګ د جانان مړي ته سر شوکول

قدرت الله درمان

غزل

د ژونــد شیبـــو ته په سلګو پاتې یم
ویښه په نیـمــو نیـــمو شپو پاتې یم
اوس دې په ډک محفل کې نه ستایمه
اوس له ســنـــدرو لـــه ټپــو پاتې یم
مودې شوې لرې له هــمـــزولو یمه
مودې شوې بیله له غونچو پاتې یم
لکه دېوال کې ځــړېـدلی انــځــور
دغسې چپ لــکــه تــابـلـو پاتې یم
ستا د راتلو وعدې کــاذبــې شولې
زه انـتـظـاره له کــلـــو پــاتـــې یم

ملالۍ کلیواله

غزل

تــاتـــه دې هـغــه کـور مبارک وي څو څو وارې
مـــاتــه مــې مــعـلـومــې دي د ژوند لپاره لارې
زه درپــســـــې خــپـلـه ځــوانـــي نـــه بــربادوم
زه مخ ته دې ښه شه يارو ولــرې ښــې چــارې
زغم نه خبره وتې ياراني زړه دې راخوړين که
خـيــر دی نــور ودرېـــږه د ختــو تـيـږو بارې
تل خـو به دې دا ښايسته سمبال درسره نه وي
خدای(ج)به دې په مخ زخې پيدا کړي ګنهګارې
ښــه نــو چـــې د بــيـا لـيـدلو هيله دې هم نشته
ولـــې تـــه قـــمـــره د لاســـونـــو ګوتې شمارې

شاهد قمر

غزل

هغه کافره اوس غرور په خــــپل جمال کوي
نه يې خبر راځي نه زنګ او نه مسکال کوي

لکه ګـلاب بانــدې پرپـوتی شبـنم دغســې دی
د هغې مخ بانـدې څــوانــکې څــه کمال کوي

هم له سيالۍ پاتې هم مينــه مې له لاسه اوځي
غربـت پـه موږ بـاندې کانـې لکـه دجال کـوي

په تګ دې ستا ليونی شـو درپسې سم ليـونی
پـه نـه خـبره له هـر چـــا ســره جنـجال کوي

ولې يې بيا هم په خپل زوی زما نامه کېښوده
فطرتــه ولــې نـــاروا زمـــا پـه حـال کـــوي

ادریس فطرت

غزل

پـــرې پــوهــه نـــه شــم چـی ټپه که کلبمه ولیکم
خـــو یـــوه زړه تــه ښـــه درنه شان صدمه ولیکم
په تا وېریـږم چـې پـنــځ ډزې بـه دې وخوري رانه
زه په مــنــګـي خو به دې سل ځـله نـــامــه ولیکم
سیتار به غوږ شي له مطرب به ټول راګونه هیر شي
کــه ورتــه زه د شــنــو بــنــګړیـو مې نغمه ولیکم
زه دې پــه نـــوم بــاندې یادېږم تری تم شوې چېرته
وایــه چـــې مـبـنې تــه اوس پـیـل کــه خاتمه ولیکه
د بـلـیـنـــدی د ژونـــد مـــلـــګـــریــه انتظاره! وایه
درتــه زه پــای او کـــه لا نـــوره ادامـــه ولـــیــکم

بلینده بدرۍ

غزل

لــکــه د چـا چې وي څو غبرګ سکني ورونه ولاړ
داســـې کـــتـــار راتـــه اشنا وي ســـتا یادونه ولاړ

د خورو زلــفــو دې ســـرخـــي له اننــګو اخستې
که شنو لوګو کـــې دي جـانانه ســره ګـــلونــه ولاړ

په سپــیــنـو واوره کـــې داشنه نښتر ولاړ دي اوکه
که مې دی یار په غـونـډه زنــه دي خــــالونه ولاړ

سولې! راځه نور دی لاسونه رانه تاوکـړه خیر دی
ســولـــې! راځـــه زه دې راتـــلـــو ته له پرونه ولاړ

ضرور به ورسیږې خپل مـــنـــزل ته ځکه چې اوس
شـــاهـــده تـــاتـــه پـــه دعـــا دچـــالاســـونه ولاړ

<u>نصرت الله شاهد</u>

غزل

اخــلــمه نامــه پــه خــولــه بیماره د وطن

پــاتې شوه ســنــدره اوس قــراره د وطــن

تندر مو نــېــولـــــی رانــــه لـمـر دی د رڼا

جهل ته مــو خلاصه کــړلــه لاره د وطــن

ګـــرځـــوم یې داغ په زړه،یادونه زورور!

ځــنــګه شـــوې تالا رانـــه چـنـاره د وطن

بس ختمه دې په دې وي کیسه یاره د وطن

اوس نه کوي ګلونه هـــغـــه خاوره د وطــن

نصير اتل

غزل

ژوند دومره نه شو تم چې واخلم په کې سا کېنم

لکه شبنم اوبه د ګل په شان کینم

دا ستا د نه شتون ارمان هغه وخت دوه چنده شي

دوه نفري څوکۍ وي زه په کې تنها کېنم

داسې به وشي چې نظر ستا په دیدن موړ کړم

ته واه ممکن به وي چې ستا په څنګ کې بیا کېنم

بیا مې د ورک منزل په لوري تکل دی

که اجازه وي څو شېبې به دې تر خوا کېنم

زما یاران چې د دنیا په باب غږیږي نو زه

کریمه غلی یو بغل ته په ژړا کېنم

کریم سلطاني

غزل

زمـا شــوخـي پــه ما کې چغې وهي
وختـه خاموشه هـدیـره دې کــړمــه

ژوند خو مې ټول له بدرنګیو ډک دی
نو څه که ښه ډېر ښــایــسته د کړمه

لرې په کومــو سترګـو ګورې راته
پرون دې هـېـر شو چې خپه د کړمه

له شنو کـمــرو ســره سر وهـمـه
د عــشــق د غــره د سر ټېه د کړمه

څنګه له پــامـــه دې راوغـورځېدم
مــیــده مــیــده لــکــه شیشه د کړمه

د ښـار پــه هـر ســړي د وپېــژنــدم
د ډېـرو خــلــکــو نــنــداره دې کړمه

ملالۍ کلیواله

غزل

حس کوم یې نه چې زه په د نیا شته یم
غورځولی دې له فکره که له زړه یم
نیمه خوا دې له بسته دربـــاره راغلـم
دومره صبر دې راکړی چې پرې ښه یم
زه خـو ستـــا بـه ململې سترګو باچا یم
بې تا څه مــــې دي غزلې او څه زه یم؟
یو ځل ایښی مې داستا په اوږه سر وو!
لا تــــر اوســـه په هـمـاغه ګوټ نشه یم
ژوند مې خوږ لکه انګور چې د میزان دي
زه میـــــن چې په سنــدرې په تـپــه یم

نصیر اتل

غزل

ســـت بــه ورتــه نـــه کـوې چې ځي توره بلا پسې

نه ارزي چې پاڼې پـــاڼـــې ولوېـــږي له چــا پسې

پـام یـــې پـــه سنـدرو باندې هم نه ځي په بله خوا

زړه مې نن خپه دی ســـتـــا د شـونډو په خندا پسې

تــبـرې بـــه شـــي دغـــه زهر زهر د بیلتون ورځې

تورې شپې که هر څومره اوږدې شي وي رڼا پسې

رســـم بـــه ضـــرور تـــر خـــپـل مـــنـزل باوري یم

مورې چې داستا سپېڅلې لپې وي پـــه مـــا پـــسې

ولـــې دې د ژونـــد پـــه نـــیـمايي لار تنها پرېښودم

شه مې د دې مات زړګي ازار کـــریمـــه تـــا پـــسې

کریم سلطاني

غزل

کامل مې دا چې رنګ په خپل جمال مې کړ غزل
پښتون مې کړ په خوی لکه خوشال مې کړ غزل
په شر نګ مې بې راویښې کړ کابل کې دورخانۍ
رښتیا ستا مخور سـره چـــې سیال مې کړ غزل
څه یاد به نو ساتي د تـــورو غرونو شین خالۍ
سوچه چې پر حـــیـــا نو مـــالا مال مې کړ غزل
تېې د ملالۍ مې پـــکې نقش په زرین خیال کړې
(ایوب)مې کړ غـــزل اوهـــم (ابدال)مې کړ غزل
چې رنګ مې د بدرۍ ورکـــړ پـــــه تاو د بلینډې
ایله بس په خپل خوی او په خپل خیال مې کړغزل

بلینډه بدرۍ

غزل

زما يې خرپ د خولې خوښېږي په خرپا دې ښکل کړي
مـا ښـکلـوي کـنـه مـاشوم دې واخلي دا دې ښکل کړي

بيـا دې پـه ټـول عـمـر پـه چاى کې چينى نه اچـوي
خو داسې چل دې يوه ورځ وکوي چې تا دې ښکل کړي

بيا يې هـم خـاپ د خـولې وي پاتې ستا په سره اننګي
چې تـا پرې هر څو تاکيد وکړې په حيا دې ښکل کړي

تـنـده ددې سـړي ده هـيـڅ نـه مـاتيدونکې تنده
پنځوس مـچـکې يې اخيستي وي او بيا دې ښـکـل کړي

سـتـا د راوړلـو لـه خـوښـۍ نـه پـه مننې بختيار
د مور لاسونه خو دې ښکل کړي د نيا دې ښـکـل کړي

<u>بختيار نيازى</u>

غزل

شــومــه پــه دواړو سترګو وړوندهغې جينې پسې
شـــګـــې خـــو خـــامـــخـــا بـــادپړي په سيلۍ پسې

د پارک په منځ کې يې ماشـــوم لاس نه نيولی وي
سوړ اســـويلی وکـــړي له ډېـــرې مايوسې پسې

زه اوس اکـــثـــره تـــنـهايي کې د خدای(ج)ذکر کوم
اوس خـــپـــه نـــه يـمـــه پـــه تـېـرې زنـــدګۍ پسې

سترګې مې هغه سې په خپل پرهر کې ښـخـې دي
لاس مې همغه ســـې پولـــۍ پـــولۍ پسې

چې ښه خبـــر يـــې ډاډه ژوند د مرګ بل نوم دی
بـيـــا ولـــې پـــړمخـــې نـــسکـور يـې شبوګۍ پسې

هدايت الرحمن ډاډ

غزل

دې پســې مـه ګرځــه چــې بیا یې څه رقم راوستې
اوګــوره څنــګـه یــې د مـیـنــې په موسم راوستې

د یــار مــاشــومــې مـیـنـــې څه په ناز مې وپاللې
پـه پــالـــې پـالـې او جار جار مې په قدم راوستې

رواجــه ومـــې ببښـه بـیا یـار تــه ورغاړې وتم
غروره ومې بـبښــه تـــه مـــې ورتــه کم راوستې

پـه مـا کـــه هـــره نخـره وشـوه په تا هم وشوله
زه که په هر عذاب کې ګیر شوم ته مې هم راوستې

نـــن مـــیــکـــده کـــې ســاقـې وویــل ابهامه یاره
ګوره اخېر هم د چـــا یاد او د چـــا غـــم راوستې

وصي ابهام

غزل

د زړه بـیـلـلــو ګـنـاه چــا کــړې ده مــا کړې ده
زړه ســــره دا نــــارواچـــا کـــړې ده مــا کړې ده
زه د دې دور له سـیــتمه تــنــــګ راغــلــــی یمه
ګنې خپل ځان ته بنېرا چـــــا کـــــړې ده ما کړې ده
راته یې وخندلې زړه مــــــې ورســــره کــــړو لاړه
داســـې کـمـعـقله سـودا چـــا کـــړې ده ما کړې ده
اوس یې په سپینو مړوندونو باندې خوب څوک کوي
او پـــســــې شپــه ورځ ژړا چـــا کړې ده ما کړې ده
د انقلاب په سختو شپــو کـــې هـــم د زړه له زوره
ارمانه کړس کړس خـنــــدا چـــا کړې ده ما کړې ده

خالد ارمان

غزل

په ځان ډارېږي هم او پته له بارانه شي
راته راوګوري په يو دوه کې حيرانه شي

پښتو دې سر وخوري پښتو باندې دې خاورې واوړي
مينه د تا وي او د بل چا کور ودانه شي

که په هغې کيږي او هغې باندې غم راځي
په ما دې راشي او په ما باندې دې ورانه شي

ولې يې نه سړي ته خپله پښو ته وغورځوو
ښکلو ته ولې سلامت زړونه ارزانه شي

فطرته تم شمه که ګوندې راته غېږ وکوي
خو دا خپل زوی له لاسه ونيسي روانه شي

<u>ادريس فطرت</u>

غزل

خـــيـــال کـــې مې تل اوسي او زړه ته مې هم لار کوي

دا ځـيـنـې خـــلـک په مـا څومره سـخت ګــوزار کوي

د خـــپل وجـود د هـــرې هيــلـــې په مـــرګ غلې شي

مــجـبـور پـيـغـلـه چې د خـان په کـور کې کار کوي

هــغــه دې خـــپـل نازونه وشميري هومدومره به وي

څــوک چــې زمـــا په زړه داغـونه ګورۍ شمار کوي

خدای (ج) خبرکوم درديې مجبوره کړ په دې چې هغه

پـــه ســيــنــه لاس کـيـږدي پـــه مـــا چـــی کله وار کوي

هـــســـې نه بل يې درنه خپل نه کړي بې لوظه به شي

شــــاهـــد لـــه څـــومـــره جـــانه تـاته انتـــظار کوي

نصرت الله شاهد

غزل

دوکه بازي د دروغجن عشق د کيسې نه پس
هيلې مې مړې کړې له دې لوې ډرامې نه پس

درپسې ويلې شوم څـلـورو خواو ته ولوېدلمه
شمعه خو حتماً ويلې کـېـږي له لمبې نه پس

هر انسان وي تر خپل مطلــبه درنه بېرته ځي
زما قسم دی نور زړه نه تـــړم له دې نه پس

اوس هم همغه سې جنت په خـــوب کې وينمه
يمه همغه ســې ويـــده ســتــا د اوږې نه پس

چې شبوګۍ نـــاروغه شوې ده زه هم ښه نه يم
زړه مې مات شوی دی ډاډيـــه له هغې نه پس

هدايت الرحمن ډاډ

غزل

له تانه وروسته مې که ورځ ده او که شپه ده والله
یــوه بـــې ســـوره تـنــهایي په کې خوره ده والله

یاران مې وپـېښتي چـــې اوس د زندګي څنګه ده
زه هم په مات زړه ورته ووایمه چې ښه ده والله

زما د زړه د مــاتــولـــو اداء هــر څوک کوي
خو ته دا ومنه چــې ســتــا په شانـــي نه د والله

له حده واوښتـــو د ژونـــد او روایـــاتــو جـبر
ملــګــریه نـــوره مـــې تمـــامه حوصله ده والله

تا په کتاب کې راته ایښي ګـــل ته اوس هم ژاړم
او راته یـــاده ده ستا یـــوه وعـــده ده والله

وصی ابهام

غزل

چرته لاړ شـمــه پـــه یو دوه کې حیران وم
پـــردی ښـــار وه پکې ځکه سرګردان وم

یــو ډبـــره بــه وم ایـــسـته به پـــرته وم
ښـــه بـیـغـمـه به له هیلو له خپګان وم

دجـــانـــان غـمـــه تـــا ولــــــې ووژلــم
دجـانـــان غــمـــه کـــافـــر نه مـسلمان وم

خـلــک یــارپـسې نشه کړي خودکوشي کړي
زه پــه خـپـلـــو انـــدامـونـو مـهـربان وم

داسې ړنګ نه ومه څنګه چې مړ ومه ګوهره
او پـه خـپـلــې جـنـــازې پـــســې روان وم

ممتاز ګوهر

غزل

لکه د فلـــم ادا کـار څومره د ښــې وکــړې
څه په هنر او چل دې څه رقــم دوکـــې وکړې

هلته واده دی دلته زه له ډېره درده مــرمـــه
څه نارواوې اوف د فـلــم دې صـحــنې وکړې

مـــا لـــه اولـــه هیڅ د بل مخ ته هم ونه کتل
تا لکه ډمې بې حـســابـه یـــارانـــې وکــړې

هـغـه یــو زه وم چې په تاپسې مې ساه وتله
تا په بې غمه زړه د بل غېږه کې شپې وکړې

فـطـرتــه مـــا د خپل جسد جنازه خپله یوړه
ما یې واده کــې ښــه ګــډا وکــړه ټپې وکړې

ادریس فطرت

غزل

عقل سود په سود سودا ده خو د زړه کیسه جدا ده
کـــه روا کـــه ناروا ده خو د زړه کیسه جدا ده

هـغـه ژاولې په کړس ژوي زه کرل ریبل کوومه
کـــور ودانه د بل چا ده خو د زړه کیسه جدا ده

ته خبر په بې خبریو څوک به څومره ګنهګار وي
خدایه ږیره خو زما ده خو د زړه کیسه جدا ده

د حـیـــا په زنځیرو مې خپل زلمي هوس تړلي
ښه پوهېږم چې ریا ده خو د زړه کیسه جدا ده

پله هر څومره که تېز شي تر قمره نه رسیږي
تا سره د قام سودا ده خو د زړه کیسه جدا ده

عبدالمجید پل

غزل

لاســونــه د غـربـت يــې تــر ګريوان راغلي دي
بازار تـــه يـوسـف مـخـي څـه ارزان راغلي دي

پـــه زخـم مـــې چــړې وهـــي او مالګې دوړوي
خـبر شـومه هــغـې ته ريـــباران راغلــــي دي

په ژوند کې مې د داد او د پوښتنې هيڅوک نه وه
اوس مړي تـــه مـــې دوه زره يـــاران راغلـــي دي

ته صبر چــې لـږ مـيـنـه د هغې کړمـه پرې ماته
تــه صــبــر زمــوږ کور ته يې بچيان راغلي دي

لـه شـونـډو نـــه يـــې غـاښـو کــې پترکي بيلومه
خــواره واره يـــې مـــا بـانـــدې زلفان راغلي دي

فطرته زړونه هر چا د ښايسته و ښــار ته يوړل
ســره لـــه خپـلو زړونـو پـــه تــاوان راغلي دي

ادريس فطرت

غزل

ټول وجود مـــې داسې زېړ لکه د مړه شو
د نـــاکام محبت یـاد مـــې را په زړه شو

نــاګـهـانه مـې نـــن درد په زړګي راغی
نـاګهانـه مې نـن پـام ستاسـو په ور شو

خو ویـل به دې چې خدای(ج)دې لیونی کړه
لیونی شـوم زړه دې یخ شو زړه دې ښه شو

هــره هـیـله دې نـصیـب درته زندۍ کړه
یو ارمان دې هم زړګـیـه پـوره نـه شـــو

بـیـا لـــه مـــا ځـخه چـــا دا پوښتنه وکړه
پل خو اوس اوس تاسره وو چې اوس څه شو

عبدالمجید پل

غزل

روژه ته مه نــیســه فــرض نــده په وږو باندې

ملا به دې ماتــه شــي غــر مــه اخله اوړو باندې

دبرات شــپه سپینه سپوږمۍ زمونږه دواړودیدن

پــنــځــلــســمـــه راخــتــلــې پــه کـــورو بـــانـــدې

په نوي کال کې دسخي صاحب زیارت ته که تلې

ځـــو نـظـرمـــات خالـونه ګـده پــه اننګو باندې

ممتاز ګوهر وۍ زه بــغیر له تا ژونـد نشم کوی

درته قسم خورمـــه پــه ټـولـو سپــارو بـانـدې

ممتاز ګوهر

غزل

پـــــه دې دومـــره ډېـــرو خلکو کې بې ياره
زما حق دی چــې لـــه ژونـــده شـــم بې زاره

وخـــت پـــه داســـې ځلــور لارې ودرولــی
د منزل پـــه لـــوري نـــشـــتـــه يـــوه لاره

چــې د جـــونـــو د تـــعـلـيـــم په قدر پوه شي
خدای(ج)دې ستا مېرمن ناروغه کړي سرکاره

مــخ دې ونـــيـســه پـه لـپـــه کـــې وګوره
هـســې خــوشــې دې بـــدنـــامه کړه هنداره

لکه تـــــه وطـنه زه داســـې ګـــړنګ کې
هيڅ څوک لاس نه راکوي د خدای(ج) لپاره

د يار فـــکـــر ســـړی سـمې خوا ته يوسي
د ژوند فکر سړی وباســـې لـــه کـــــاره

ســتـــا پـــه لـټــه کـــې د کـلي نه تر ښاره
راغلم چـــبـــرتــــه يې زما د مـــيـنـــې يـــاره

عبدالمجيد پل

غزل

څـــومــره ګــمــنــامۍ او بدنامۍ مې نغمې پـاتې شوي
د ژونـــد پـــر مــخ مې خود بي زوقه افسانې پـاتې شوې

لــه نــــزاکــت يــي د نــمــجـنـو ســتـــرګــو چوپه شومه
ورتـــه پـــه زړه کــې مـــې بلها بلها قيصې پـاتې شوې

اوس هـــاغــه نـــه يــم د دوران مې هسې پـاتې داستان
په مــثـــالو کـــې يـــې يــواځـــې نـــښـــانې پـاتې شوې

اوس په چـيـنـه کې څوک مسکۍ او څوک ژړغونې وايي
بـــــدرۍ واده تـه دې د ګـوتو په شمار شپې پـاتې شوې

<u>بلينده بدرۍ</u>

غزل

ښه مې پرې خوشحاله کړ خپل زړه باران ته ایښی وو
څـاڅـکـي مــې دې تېر یو بارانه باران ته ایښی وو

ساه مې یې زړګی مې یې ځیګر مې یې او تن مې یې
دا لـفـظــونــه چـا پـــه کـاغذه بـاران تـــه ایښي وو

ولــــــي دې لـــرلــــه د هــغــې نــه د اظهار تمه
ولې کـانې تـا د پـورې غــره بـاران ته ایـښــي وو

پــوه شـــوه اخــر د خــپــل نــاکــام میین په قدر یې
نن یــې تـصـویـرونه د واده بـــاران ته ایـښــي وو

ټوله شــپـــه مـې خوب بختیاره سترګو نه په تیښته و
شــوخ یــار لګنونه د کـاله بـــاران تــه ایـښــي وو

<u>بختیار نیازی</u>

غزل

پـټ میـین شـوی یم ژړا کې مې مری بنده شي
لکه یتیم غـوندې مې ستوني کې سلګۍ بنده شي

چـې مخـامخ شم ورته یو دم داسې چوپ پاتې شم
لکه د ښکار په وخت ټوپک کې چې ګولۍ بنده شي

زړه مـې سـینـه کـې ورپسې داسې ټوپونه وهي
لکه د دواړو پښو نـه دام کـې چې مـرغۍ بنده شي

چې یار را یاد شي باور وکړئ ساه ایستـلـی نشم
لکه له چا د حلق په منځ کې چې مړی بـنـده شـي

بیګاه مې خوب ولید په مینه کې په دار زوړند شم
لکه صـدام پـه شـان مې غاړه کې رسۍ بنده شي

ما شګیوال پرهېز اخر مـیـنـه کې داسې ګیر کړه
لکه په جال او یا په دام کې چې هـوسۍ بنده شي

<u>پرهېز شګیوال</u>

غزل

انتــظــار بـه دې تر کومې پورې وه کړو

د راتــلــو پـه تـمـه تـمـه دې اوبـــه کړو

کـتـــه مـتـــه د حـمـزه بابا غــزل يې

ته لا ځــوانه يې او مونږه دې زاړه کړو

د لالـــي پـــه بـــې نـــنـــګۍ خبـرې کيږي

(موږ به غلي شو غوږونه به کــاڼه کړو)

ټيــټې ستــرګــې خــپلو هــيلو ته ولاړ يو

که جنت ته هم ځو بيا به مــيــنـــه نه کړو

ريحان

غزل

خوښ مې ده په ټوله پښتونخوا کې یو نفر
غواړمه یې هره شپه دوعا کې یونفر

سم شوم دجنت له میوه جاتو برخمن
کله چې مې ولیده خندا کې یو نفر

مال او دولت نغواړمه ټول ترې صدقه
راکه په څلور کنجنه دونیا کې یو نفر

هیڅ نه وه د دغه کاغذي ګلاب خوشبو
اسې مې ساته د زړه کلا کې یو نفر

خدای(ج) شاهد ده نه مې وي ګوهره د شپې خوب
کومه ورځ چې ووینم ژړا کې یو نفر

ممتاز ګوهر

غزل

زمــا پــــه نـــوم یـې مړه کړه خو په لاره ګډېده
ای دلــتــه یـــو جینــۍ وه چـــې تر داره ګډېده
راوبه لــوبــده مـــاتـــه بـــه شوه نه پوهېږم ولې
چې ستا مخ بـــه یـې ولیده هـــنـــداره ګـــډېــده
د وروړ واده یــــې هــســـې بــهــانه وه د ګډېدلو
هـــغـــه کـــه ګـــډېـــده د چـــا لـــپـــاره ګـــډېـــده
بیګاه مې ســتا له شونډو سره لاړې کړلې تېرې
نــشــه مـــې پـــه وجـــود کــې تـــر سهاره ګډېده
د دې ډمـــې په سترګو کې څه ډېرې فلسفې وې
دا ډمــه بـــه ضـــرور د چـــا لـــپـــاره ګـــډېـــده
ریحانه سره غرمه د سرک غاړه وه او زه ووم
خـــولـــه مــــې د تــنـــدي له انـتــظـاره ګډېده

ریحان

غزل

اګـــاهـــــي مـــې د یــو چـا پسـې کـــوله
ژوند که چـیـغــه وای، مـا تـا پـــسـې کــوله
چې موږ نه وای، څه ارزان بــه وای د ښکلي
قـــران کـــه تـکـــی چا حـــیـا پسې کوله
چـــې دعـــا یـــې سـلامــــت سر و، ساتـلـی
نـــن هـغـــې نـجلـــۍ ښـیــرا پـسـې کوله
لکه زه داسې برباد مه شــه څــوک دومــره
ځـــان مـــې پـــرېـښـودم، ما ژړا پسې کوله
اوس مې دومره له زړه لـېـرې غـورځـولی
چـې چـــا یـــاد کـــړ، مـــا بـــلا پسې کوله

نصیر اتل

غزل

زه بې نــامــې شــوم د غـرور له بامه پرېوتمه
دنيا به څه کـړم چې ســتــا له پامه پــرېــوتــمــه
مينې پــه غبرګو وړوند کړم بيا يې تنها پرېښودم
تــه خــو لاس راکـنــه د يــار الــزامــه پــرېوتمه
ته خبر هم نه شوې خو زه وم چــې فـنا شوم کــنه
زه که يو څو څاڅکي ستا د زړه لــه جامه پرېوتمه
نور به مــې تــاب د زنــدګۍ د چـــارو نه درلوده
په بــســتــره کـــې بــه لـــه تــور مــاښامه پرېوتمه
له حده زه د ژونــد له جــبــره سـتړی شـــوی يمه
ښــه شــوه چــې ستــا غيږې ته ښه ارامه پرېوتمه

وصي ابهام

غزل

نــه ځــان ته ګوري نه بیا غېږ د بل سېري اوري

انسان چـــې مات شي بیا غمجنه موسیقي اوري

عـشـق زهـرجـنه ډوډۍ ما تر ستوني تېره کړله

زه چا درک کړی یمه څوک زما زګېروي اوري

بلکل مېین دی خـــو پـــه مینه کې مات شوی دی

که څوک جکجیت کمار ســـانو هـر ماښام اوري

محفل ته راغله چې زما نوبت د شـعـر راغـلـو

ویـــل یـــې څـــوک د لـیـونیـانو شاعري اورې

کـــه شـــبـو نــشـتـه خـــــو دا ومـنــه ډاډیه یاره

چې د زړګي څـــړیـــکـــې دې ښې سمې سیي اوري

هدایت الرحمن ډاډ

غزل

زمــوږ تـــمـــه څـــه وي څـــه راسره وشــي
ارمـانونه مـو زمـوږ مـــخـــې تـــه مــړه شـــي

ژونـــد د فـلــم وروســتـۍ شـيـبـې تــه ورتـــه
هلــک مــړ شـــي جـلـۍ بـل چـاتــه واده شي

دا یــو زوی یــې سـخـــت هـغې ته ورته شوی
زړه تی جوخت کړمه که ګوندې زړه مې ښه شي

خــیـر پـــه مـــا بـــانـــدې دې ګرده نړۍ واوړي
خـــو پــــه هـغـې د ان ګـرم بـــاد رانـــه شـــي

ځـــی یـــو ســـوال مـهـربـانـۍ لـه مخې وکړۍ
چې فـطـرت ابـــدي خـــوب بـــاندې ویــده شــي

ادریس فطرت

غزل

ولـــې سـولـوې نـو تـه اورونو باندې ګوتې
مــه کــاږه د زلـفـو په سـرونو باندې ګوتې

ستا یوه همــنــامــه بــرنــامــه کې غـږوم
اوف لکه وهـي چې مې زخمونو باندې ګوتې

زه او تــه بــه نــه یــو ځــای کېدو ګنې ولا
کش مــې کړلې ډېرو زیارتـونـو باندې ګوتې

شاهد قمر